

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ   **Ἰ Ἐ**   **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ.72030/01)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

28 Απριλίου 2005

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 28.4.2005

(υπογραφή) S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση **Ā Ē** **κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κυρία E. STEINER,

Κύριο Κ. ΗΑΖΙΥΕΒ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 5 Απριλίου 2005,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 72030/01) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος **Ā Ē** ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 25 Ιουνίου 2001 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κ. Α. Χατζητζανή, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού

Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονήθηκε ειδικότερα, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, για την διάρκεια μιας πολιτικής διαδικασίας.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του κανονισμού). Μέσα σε αυτό, το συμβούλιο που ανέλαβε να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης) συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του κανονισμού.

5. Με απόφαση της 23 Οκτωβρίου 2003, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει παραδεκτή.

6. Την 1^η Νοεμβρίου 2004, το Δικαστήριο τροποποίησε την σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του κανονισμού). Η παρούσα προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα, όπως αυτό ανασχηματίστηκε.

7. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (άρθρο 59 § 1 του κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

8. Ο προσφεύγων είναι έλληνας υπήκοος, ο οποίος γεννήθηκε το 1922 και είναι κάτοικος Αθηνών.

9. Στις 10 Δεκεμβρίου 1991, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους μία αίτηση με την οποία ζητούσε την αναπροσαρμογή της σύνταξης γήρατός του προκειμένου το ποσό της να εξισωθεί με εκείνο των μισθών των καθηγητών πανεπιστημίου και των διευθυντών των δημοσίων νοσοκομείων. Θεμελίωσε τις αξιώσεις του πάνω στα άρθρα 4 και 88 του Συντάγματος και των νόμων 1397/1983 και 1968/1991.

10. Στις 20 Δεκεμβρίου 1991, το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους απέρριψε την αγωγή του.

A. Η διαδικασία ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων

11. Στις 24 Μαΐου 1994, ο προσφεύγων άσκησε μία αγωγή ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών στη βάση του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα. Σύμφωνα με την διάταξη αυτή, το Κράτος υποχρεούται να σποκαταστήσει την ζημία που προκλήθηκε από τις παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας.

12. Με την από 11 Νοεμβρίου 1994 απόφαση, το δικαστήριο δέχθηκε την αγωγή του προσφεύγοντος και του επιδίκασε το αιτούμενο ποσό (απόφαση αριθ. 10376/1994). Το Δημόσιο άσκησε έφεση κατά της εν λόγω απόφασης.

13. Στις 18 Μαρτίου 1996, το Διοικητικό Εφετείο επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 1311/1996).

14. Στις 2 Σεπτεμβρίου 1996, το Κράτος άσκησε αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Το κύριο ζήτημα προς επίλυση ήταν αν η υπόθεση, από την φύση της, έπρεπε να κριθεί από τα διοικητικά δικαστήρια ή από το Ελεγκτικό Συνέδριο. Το ζήτημα αυτό, το οποίο εκκρεμούσε ενώπιον της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας σε μία άλλη υπόθεση, λύθηκε με την απόφαση της 3-Ιανουαρίου 1998 που όρισε ότι οι αγωγές αποζημίωσης που τείνουν στην αναπροσαρμογή των συντάξεων γήρατος υπάγονται στην αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

15. Η δικάσιμος, η οποία είχε οριστεί αρχικά για τις 26 Μαΐου 1997, αναβλήθηκε έξι φορές εν αναμονή της απόφασης της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Στις 6 Απριλίου 1998, το πενταμελές τμήμα που είχε επιληφθεί της υπόθεσης αποφάσισε να την παραπέμψει

σε επταμελές τμήμα. Η εξέταση της υπόθεσης αναβλήθηκε εν τούτοις μία εβδομάδα, διότι το ζήτημα του αρμοδίου δικαστηρίου για αυτόν τον τύπο υποθέσεων έπρεπε να κριθεί και από το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο σε μία υπόθεση που αφορούσε μία σύγκρουση αρμοδιοτήτων μεταξύ των διοικητικών δικαστηρίων και του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

16. Η συζήτηση έλαβε τελικά χώρα στις 10 Ιανουαρίου 2000. Με απόφαση της 24 Απριλίου 2001, το Συμβούλιο της Επικρατείας, σύμφωνα με την απόφαση που εκδόθηκε επί του ζητήματος αυτού από το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, έκρινε ότι η υπόθεση υπαγόταν στην αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου και την παρέπεμψε ενώπιον του δικαστηρίου αυτού (απόφαση αριθ. 1487/2001).

B. Η διαδικασία ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου

17. Με απόφαση της 20 Ιουνίου 2002, το Ελεγκτικό Συνέδριο απέρριψε την αγωγή του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 904/2002). Έκρινε ότι, σύμφωνα με το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, δεν μπορούσε να χορηγήσει αναδρομικά συμπληρωματική σύνταξη για διάστημα μεγαλύτερο των τριών ετών από την απόφαση που ανοίγει στο συνταξιοδοτικό δικαίωμα.

18. Στις 19 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η συζήτηση ορίστηκε για τις 8 Ιανουαρίου 2003.

19. Στις 28 Μαΐου 2003, η ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε την έφεση (απόφαση αριθ. 949/2003).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

20. Ο προσφεύγων παραπονεείται για την διάρκεια της δικαδικασίας ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων και του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Επικαλείται μία παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, του οποίου οι εφαρμοστέες περικοπές έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

21. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η παρούσα υπόθεση απετέλεσε το αντικείμενο δύο διαδικασιών. Η πρώτη άρχισε στις 24 Μαΐου 1994, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 24 Απριλίου 2001, με την απόφαση αριθ. 1487/2001 του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η δεύτερη διαδικασία διαδέχθηκε την πρώτη και περατώθηκε στις 28 Μαΐου 2003, με την απόφαση αριθ. 949/2003 της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

22. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, αυτές οι δύο διαδικασίες δεν μπορούν να διαχωριστούν στο μέτρο που το ίδιο το Συμβούλιο της Επικρατείας, με την απόφαση της 24 Απριλίου 2001, αποφάσισε να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η αντιδικία εκτείνεται επομένως σε εννέα χρόνια περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

B. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

23. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Ανώτατο Ειφικό Δικαστήριο τροποποίησε την υφιστάμενη νομολογία επί του ζητήματος αυτού, γεγονός που συνέβαλε στην επιμήκυνση της διαδικασίας. Σε ό,τι αφορά την διαδικασία παραπομπής ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, λαμβανομένου υπόψη του διακυβεύματός της, το ανώτατο δικαστήριο όφειλε να την επιταχύνει.

24. Η Κυβέρνηση απαντά ότι οι αποφάσεις του διοικητικού πρωτοδικείου και του διοικητικού εφετείου εκδόθηκαν μέσα σε ένα διάστημα μικρότερο των δύο ετών. Η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας εξηγείται κατ'αυτήν από την ανάγκη της αναμονής της απόφασης της ολομέλειας του τελευταίου επί του ζητήματος της αρμοδιότητας, και, στη συνέχεια, εκείνης του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου. Σε ό,τι αφορά την διαδικασία παραπομπής ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο εξέδωσε την απόφασή του αριθ. 904/2002 μέσα σε έναν χρόνο, διάστημα που δεν είναι υπερβολικό λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας της υπόθεσης.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας πρέπει να εκτιμάται ειδικότερα υπό το φως της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του διακυβεύματος της διαφοράς για τον ενδιαφερόμενο (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

26. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε, τελευταία, *Μανιός κατά Ελλάδα*, αριθ. 70626/01, 11 Μαρτίου 2004).

27. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι διαδικασίες ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου και του διοικητικού εφετείου διεξήχθησαν με ταχύτητα και περατώθηκαν σε διάστημα μικρότερο των δύο ετών.

28. Αντιθέτως, η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας διήρκεσε τέσσερα χρόνια και οκτώ μήνες περίπου. Είναι αλήθεια ότι οι διαδοχικές αναβολές των δικασίμων ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας οφείλονται σε ένα πρόβλημα σχετικό με την αρμοδιότητα του τελευταίου σε αυτό το είδος των υποθέσεων, το οποίο εκκρεμούσε ήδη ενώπιον της ολομέλειας του δικαστηρίου αυτού. Έτσι, η αναβολή της εξέτασης της υπόθεσης του προσφεύγοντος ήταν αναγκαία μέχρι να αποφανθεί η ολομέλεια. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας ανέβαλε επτά φορές την συζήτηση της υπόθεσης πριν να εκδώσει την τελεσίδικη απόφασή του. Επιπλέον, αν και η απόφαση της ολομέλειας πάνω στο ζήτημα της αρμοδιότητας εκδόθηκε, το πενταμελές τμήμα δεν έκρινε την υπόθεση τελεσίδικα. Αντιθέτως, παρέπεμψε την υπόθεση σε επταμελές τμήμα. Τέλος, επειδή η σύγκρουση αρμοδιότητας δεν λύθηκε οριστικά, η διαδικασία παρατάθηκε εκ νέου ενώπιον του επταμελούς τμήματος, εν αναμονή της απόφασης του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, το οποίο είχε επιληφθεί μιας ανάλογης σύγκρουσης αρμοδιότητας σε μία άλλη υπόθεση, και τελικά παραπέμφθηκε στις 24 Απριλίου 2001 ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η ολομέλεια αυτού του δικαστηρίου εξέδωσε την τελεσίδικη απόφασή του στις 28 Μαΐου 2003.

29. Έπεται ότι, από τις 2 Σεπτεμβρίου 1996 που το Συμβούλιο της Επικρατείας επιλήφθηκε της υπόθεσης, παρήλθαν επτά χρόνια περίπου ενώπιον των διαφόρων τμημάτων του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Ελεγκτικού Συνεδρίου προτού κριθεί τελεσίδικα η διαφορά. Ακόμη και αν οι καθυστερήσεις αυτές οφείλονται στην δομή

του εθνικού δικαστικού συστήματος, ο Εισηγητής σημειώνει ότι η Σύμβαση υποχρεώνει τα Συμβαλλόμενα κράτη να οργανώσουν τα δικαστήριά τους κατά τρόπο ώστε να τους επιτρέψει να ανταποκριθούν στις επιταγές του άρθρου 6 § 1 (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 74, CEDH 1999-II).

30. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε μη παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης στην παρούσα υπόθεση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

32. Ο προσφεύγων αξιώνει 14.674 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση.

34. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, του επιδικάζει 2.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

B. Εξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ο προσφεύγων ζητεί 2.024,80 ευρώ για την αμοιβή του δικηγόρου του, χωρίς να προσκομίζει οποιοδήποτε τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα εκπροσώπησης ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων ζητεί το ποσό των 3.230 ευρώ, προσκομίζοντας μία απόδειξη αμοιβής του ιδίου ποσού.

36. Η Κυβέρνηση θεωρεί υπερβολικά τα αιτούμενα ποσά. Ισχυρίζεται ότι το ποσό που θα επιδικαστεί στον προσφεύγοντα για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου δεν θα μπορούσε να υπερβεί το ποσό των 1.000 ευρώ.

37. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

38. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία ο προσφεύγων υποβλήθηκε στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην

προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο αναφορικά με τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων. Συντρέχει επομένως λόγος να απορριφθεί αυτό το τμήμα των αξιώσεών τους.

39. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων για τις ανάγκες της εκπροσώπησής του ενώπιόν του, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 1.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

40. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

2. *Αποφαίνεται ότι:*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά:

- i. 2.000 (δύο χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη,
- ii. 1.000 (χίλια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη,
- iii. οποιοδήποτε ποσό που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί των ποσών αυτών,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

3. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης αποζημίωσης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 28 Απριλίου 2005 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 26 Μαΐου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουσόπουλος